

Arrest

nr. 61078 van 9 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERCKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. Uw echtgenoot, M.E. (...) (O.V. X), had in Armenië problemen met zijn baas H.A. (...). Deze man is familie van de huidige voorzitter van het Armeens parlement, H.A.(...). In mei 2009 werd de taxi van uw echtgenoot in brand gestoken door onbekende mannen die problemen hadden met H.A. (...). Uw echtgenoot diende van zijn baas een nieuwe wagen voor hem te kopen, maar uw man heeft dit nooit gedaan. Uw man werd twee keer in elkaar geslagen door personen van H.A. (...). In de periode van januari 2010 tot mei 2010 verbleef uw man af en toe bij familie. Vanaf juni 2010 tot augustus 2010 verbleven u en uw man bij uw ouders zodat uw man niet verder zou worden lastig gevallen. Uw man werd ook vaak opgebeld door X. Op 30 september 2010 verlieten u en echtgenoot Armenië en via

Moskou reisden jullie naar Kiev. Op 1 oktober 2010 bent u vanuit Kiev naar België gereisd en op 2 oktober 2010 bent u in België aangekomen. Uw echtgenoot is pas op 20 oktober 2010 vanuit Kiev vertrokken. Op 25 oktober 2010 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw identiteit legde u uw geboorteakte neer.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, Markaryan Edgar (CGVS gehoor p.9). In het kader van de asielaanvraag van uw man heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan deze beslissing werd genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot. Deze beslissing is deels gebaseerd op tegenstrijdigheden en inconsistenties in de verklaringen van uw echtgenoot en tussen de verklaringen van u en uw man.

De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd:

"U verklaarde dat u Armenië hebt verlaten omdat u problemen had met uw baas, H.A. (...) In mei 2009 werd uw taxi in brand gestoken door onbekende mannen die problemen hadden met uw baas. Uw baas eiste vervolgens dat u hem een andere wagen zou kopen. Bij een toevallige ontmoeting in augustus 2010 liet uw baas u weten dat indien u tegen eind augustus 2010 geen wagen voor hem zou kopen, u zou worden vermoord. U vreest bij terugkeer naar Armenië dat H.A.(...) u zal vermoorden. Eveneens vreest u dat, indien u opnieuw zou worden lastig vallen, u zelf H.A. (...) zou vermoorden (CGVS gehoor 19/01/2011 p.12, 19).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er na een vergelijking tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties werden opgemerkt betreffende essentiële elementen van het asielrelaas. Zo verklaarde u dat u op 20 of 25 juli 2009 door Hovan Ambrahamyan en twee andere personen bij u thuis werd meegenomen in een wagen. U gaf aan dat uw echtgenote op dat betreffende moment thuis was en dat zij deze personen door het raam heeft gezien (CGVS gehoor p.14). Echter, uw echtgenote kan deze verklaringen niet bevestigen. Zij verklaarde immers dat zij voornoemde personen niet heeft gezien alsook dat zij op het moment dat u door hen thuis werd meegenomen, niet aanwezig was. Uw echtgenote kon dus vervolgens ook niet bevestigen dat zij door het raam heeft gezien dat u door voornoemde personen in juli 2009 werd meegenomen (CGVS gehoor vrouw p.10). Toen u werd geconfronteerd met deze verklaring, kon u enkel stellen dat uw echtgenote zich de feiten misschien niet herinnert (CGVS gehoor p.20). Gezien het feit dat uw vrouw voornoemde feiten wel heeft vermeld tijdens het gehoor en daarbij ook duidelijk kon aangeven dat u haar daarover had ingelicht (CGVS gehoor vrouw 19/01/2011 p.10), kan uw verklaring als niet voldoende worden aanschouwd om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Deze tegenstrijdigheid raakt aan één van de cruciale aspecten van de verklaarde vervolgingsfeiten en tast dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Er werd nog een tegenstrijdigheid opgemerkt aangaande uw verklaring dat u in de periode van december 2009 tot mei of juni 2010 op de vlucht was en bij uw tante in de stad Kirovakan verbleef opdat u niet verder zou worden lastig gevallen. U gaf duidelijk aan dat u in die periode niet thuis bent geweest (CGVS gehoor p.14-15, 20). Uw echtgenote verklaarde dat u in de periode van januari 2010 tot juni 2010 inderdaad bij familie bent verbleven, maar zij stelde ook dat u de betreffende periode voornamelijk thuis hebt doorgebracht (CGVS gehoor vrouw p.11). Na confrontatie met de verklaring van uw echtgenote, gaf u aan dat u zich niet kan herinneren dat u in de voornoemde periode thuis bent geweest (CGVS gehoor p.20). Opnieuw kan uw verklaring de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen uw verklaring en die van uw echtgenote niet opheffen. Er mogen immers van u en uw vrouw éénduidige verklaringen worden verwacht aangaande het feit dat u in een periode van 6 maanden, zijnde van januari 2010 tot juni 2010, al dan niet thuis bent geweest. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt vervolgens verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Aangaande het feit dat u en/of uw echtgenote op een andere plaats in Armenië hebben verbleven om uw vervolgers te ontvluchten, werd overigens tussen de verklaringen van u en die van uw echtgenote nog een inconsistentie vastgesteld. Zo stelde uw echtgenote dat jullie in de periode van juni 2010 tot augustus 2010 bij uw schoonouders in Echmiatsin hebben verbleven (CGVS gehoor vrouw p.10-11). U kon dit echter niet bevestigen, gezien u zich niet kan herinneren waar u zich in die periode bevond (CGVS gehoor p.20). Dat u echter niet kan verklaren of u, in de periode voor uw vertrek uit Armenië, zijnde van juni 2010 tot augustus 2010, uw huis al dan niet ontvluchtte voor uw vervolgers, kan als weinig waarschijnlijk worden beschouwd. Het feit dat uw echtgenote tijdens het gehoor wel duidelijk kon aangeven dat jullie in die periode niet thuis bleven om te vermijden dat u verder zou worden lastig gevallen, maakt deze onwaarschijnlijkheid des te

groter. Bovenstaande vaststellingen doet het Commissariaat-Generaal besluiten dat de geloofwaardigheid van de verklaarde asielrelazen van u en uw echtgenote op ernstige wijze werd aangetast.

Overigens werd nog een tegenstrijdigheid opgemerkt betreffende het al dan niet onderhouden van contacten met familie en personen in Armenië sinds het verblijf in België. Zo verklaarde u dat u, sinds u in België bent, geen enkel contact meer met familie of andere personen in Armenië hebt gehad. U stelde dat u niet weet welke middelen u moet gebruiken om in contact te komen alsook dat u zelfs nog niet hebt geprobeerd om contact te zoeken (CGVS gehoor p.4, 19). Bovendien gaf u aan dat u niet weet wat er nog gebeurd is in Armenië sinds uw vertrek net omdat u geen contact meer hebt gehad (CGVS gehoor p.19). Echter, uw echtgenote stelde dat zowel zij als u in België contact hebben gehad met uw ouders en schoonouders in Armenië. Uw echtgenote voegde er bovendien aan toe dat u soms apart ging bellen met uw ouders (CGVS gehoor vrouw p.4). Na confrontatie met uw verklaring, zijnde dat u in België met niemand meer contact hebt gehad, kon uw echtgenote geen verduidelijking bieden (CGVS gehoor vrouw p.4). Toen u werd geconfronteerd met de reeds aangehaalde verklaring van uw echtgenote, ontkende u dat u in België contact met uw ouders hebt gehad. U stelde dat uw vrouw misschien wel heeft gebeld, maar u zeker en vast niet (CGVS gehoor p.20). Deze verklaringen zijn logischerwijze onvoldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Deze vaststelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien dient hierbij nog toegevoegd te worden dat, in de hypothese dat het enkel uw echtgenote zou zijn die in België nog Armeense contacten heeft, er immers van u zou mogen worden verwacht dat u daarvan op de hoogte zou zijn.

Tot slot werden doorheen uw afgelegde verklaringen op het Commissariaat-Generaal nog enkele vaagheden vastgesteld. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u door uw vervolgers tweemaal van thuis werd weggehaald en in elkaar werd geslagen (CGVS gehoor p.12). Nadat u duiding had gegeven over de eerste maal in juli 2009, werd u gevraagd het tweede feit toe te lichten. U startte toen echter verklaringen af te leggen over de toevallige ontmoeting met Hovan Ambrahamyán in augustus 2010 (CGVS gehoor p.16). Toen u er echter op werd gewezen dat uit uw huis worden meegenomen iets anders is dan een toevallige ontmoeting en u opnieuw werd gevraagd wanneer het tweede feit zich dan wel situeerde, gaf u aan dat u zich niet goed voelt en dat u het zich niet kan herinneren (CGVS gehoor p.16). U gaf uiteindelijk aan dat u maar éénmalig werd meegenomen uit uw huis (CGVS gehoor p.16). Echter, op het einde van het gehoor werd u nogmaals gevraagd hoe vaak u in elkaar werd geslagen door uw vervolgers en toen had u het opnieuw over twee feiten. U herhaalde dat het ene feit van juli 2009 dateerde, maar opnieuw kon u geen uitleg verschaffen over het door u aangehaalde tweede feit omdat u het zich niet kon herinneren (CGVS gehoor p.20). Dat u dermate inconsistent en vaag bent gebleven over dergelijke ingrijpende incidenten, kan als weinig aannemelijk worden beschouwd. Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat eveneens uw echtgenote melding maakte dat u tweemaal in elkaar werd geslagen, maar zij was niet in staat om één van de betreffende feiten in de tijd te situeren. Zo kon zij zelfs niet aangeven of de feiten van het jaar 2009 of 2010 dateerden noch in welke maand de feiten hebben plaatsgevonden en dit terwijl zij door u van de deze feiten op de hoogte was gebracht (CGVS gehoor vrouw p.9-10). Dergelijke mate van onwetendheid over nochtans cruciale vervolgingsproblemen, kan als weinig aannemelijk worden aanschouwd. Overigens verklaarde u tijdens het gehoor tot tweemaal toe dat u had vernomen dat Hovan Ambrahamyán bij enkele jongens op straat naar u had geïnformeerd. U kon echter geen concrete maand of periode aanduiden wanneer er naar u werd gevraagd (CGVS gehoor p.16-17). Opnieuw worden deze vaagheden als weinig aannemelijk beschouwd. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij/zij de meest essentiële aspecten van het asielrelaas op een accurate wijze in de tijd kan situeren.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, kan in hoofde van u onmogelijk besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging is zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u neergelegde militaire boekje wijzigt voorgaande conclusie niet. Dit document verschaft enkel informatie over uw identiteitsgegevens en uw militaire dienst en deze informatie wordt door mij niet betwist."

De door u neergelegde geboorteakte wijzigt deze conclusie niet. Dit document handelt immers enkel over persoonlijke identiteitsgegevens en deze worden door mij niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen van 62 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (hierna: de Vreemdelingenwet), van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, van het redelijkheidsbeginsel en behoorlijk bestuur.

2.1.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS, 25 juni 2004 nr. 133.15).

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster verwijst voor haar argumentatie integraal naar het beroep dat werd ingediend door haar echtgenoot. Zij maakt deze argumentatie tot de hare. Zij heeft samen met haar echtgenoot asiel gevraagd en om dezelfde redenen. Verzoekster herneemt integraal de middelen van het beroepsverzoekschrift van haar echtgenoot over aan wie de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en subsidiaire bescherming bij arrest nr. 61077 geweigerd werd met de volgende motivering:

“(…)

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen van 62 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (hierna: de Vreemdelingenwet), van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, van het redelijkheidsbeginsel en behoorlijk bestuur.

2.1.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS, 25 juni 2004 nr. 133.15).

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.3. Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting weer aangaande de motiveringsplicht. Verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing waarin in de commissaris-generaal in hoofdorde het relaas in twijfel trekt daar er een aantal vermeende tegenstrijdigheden zouden zitten in zijn verklaringen.

Aangaande de vaststelling dat verzoeker zou verklaard hebben dat zijn echtgenote de personen die hem in juli 2009 kwamen ophalen zouden hebben gezien door het raam, terwijl de echtgenote van verzoeker in haar verhoor stelde dat zij de personen niet had gezien had, merkt verzoeker op dat hij en zijn echtgenote wel hetzelfde hebben verklaard, namelijk dat verzoeker twee maal in elkaar is geslagen en hij daarnaast nog op verschillende ogenblikken telefonisch is bedreigd. Verzoeker verwijst naar het verhoorslag van verzoekster waar zij zou verklaard hebben: "Dus er is sprake van twee keer, misschien

daarna nog bedreigd. Maar daarover heeft man niet gesproken, maar die twee keer goed in elkaar geslagen.”

Verzoeker licht toe dat hij dacht dat zijn echtgenote de drie mannen had gezien van binnen in de woning maar dat zijn echtgenote het volgende verklaard zou hebben: “(...) Ik heb eerlijk gezegd niets gezien door het raam.(...)” Verzoeker argumenteert dat er een inschattingsfout is gemaakt in hoofde van verzoeker, die de overtuiging was toegedaan dat zijn echtgenote de aanvallers had gezien, vandaar dat hij nogal ongelukkig verklaarde dat zij zich misschien niets herinnerde van de belevenissen. Verzoeker licht toe dat hij zo reageerde omdat hij er oprecht van overtuigd was dat zijn echtgenote de personen van uit het raam gezien had en dit is volgens verzoeker aldus geen flagrante tegenstrijdige verklaring die de geloofwaardigheid onderuit zou halen.

Wat betreft de tegenstrijdigheid die er zou zijn vastgesteld aangaande zijn verblijfplaats tijdens de laatste maanden voor het vertrek uit Armenië in september 2010, laat verzoeker gelden dat zowel hij als zijn echtgenote verklaard hebben dat zij beiden gedurende bepaalde periode hebben rondgezworven van familie naar vrienden. Hij stelt dat aangezien zij enkele maanden hebben rondgezworven nu eens hier en daar hebben verbleven het niet zo eenvoudig is om een duidelijk overzicht te behouden. Verzoeker wijst er op dat hij ook verklaarde dat zij in de periode juni, juli, augustus 2010 ook naar huis gingen en dat zijn echtgenote dat ook verklaarde. Verzoeker meent dan ook dat er verwarring was omtrent het woord “thuis” daar de echtgenote van verzoeker ook het huis van haar ouders voor ogen had. Verzoeker meent dan ook dat er geen echte tegenstrijdigheid is te vinden.

Verzoeker concludeert dat er een tekortkoming is aan de materiële motiveringsplicht daar hij aantoont dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote hun geloofwaardigheid niet aantasten en er dus een schending is van het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en de hoedanigheid van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève toe te kennen.

2.1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker zijn asielrelaas niet geloofwaardig is gelet op tegenstrijdige verklaren tussen verzoeker en zijn echtgenote en omdat er werd vastgesteld dat verzoeker eveneens vage verklaringen aflegde aangaande zijn bewering dat hij twee maal werd meegenomen uit zijn huis en in elkaar werd geslagen. De verwerende partij oordeelde dat het ging om elementen die tot de kern van het asielrelaas behoren en dit aldus de geloofwaardigheid van het relaas aantasten.

Wat betreft de verklaring van de echtgenoot van verzoeker dat zij de mannen niet heeft gezien die verzoeker hebben meegenomen, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat uit de verklaring van de echtgenote van verzoeker eveneens blijkt dat zij stelt dat zij niet aanwezig was op het moment dat verzoeker werd meegenomen. De vastgestelde tegenstrijdigheid heeft dus niet alleen betrekking op het feit dat zij de personen die verzoeker mee had genomen al dan niet heeft gezien. De verklaring dat zij niet aanwezig is op het moment dat verzoeker werd meegenomen stemt niet overeen met de verklaring van verzoeker waaruit duidelijk blijkt dat hij beweert dat de echtgenote van verzoeker wel degelijk aanwezig was op het moment dat hij werd meegenomen. De verschoningsgrond die verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, met name dat hij een inschattingsfout maakte daar hij dacht dat zij het wel gezien had doet geen afbreuk aan de voormelde tegenstrijdigheid.

De commissaris-generaal stelt terecht in zijn nota dat er redelijkerwijze kan verwacht worden van verzoeker en zijn echtgenote dat zij met betrekking tot essentiële elementen van hun relaas, zoals een bezoek van de mannen van H. A. (...) in juli 2009 aan hun huis en de omstandigheden waarin dit gebeurde coherente verklaringen afleggen.

De commissaris-generaal wijst op de tegenstrijdige verklaringen van verzoekers met betrekking tot de contacten met familie en personen in Armenië sinds hun verblijf in België.

Wat betreft de tegenstrijdigheid aangaande de verblijfplaats van verzoeker en zijn echtgenote in de periode van juni tot augustus 2010 stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde tijdens het verhoor dat hij bij zijn tante in de stad Kirokovan verbleef, terwijl verzoekster verklaarde dat zij weliswaar bij familie verbleef, maar voornamelijk thuis was. De Raad wijst er op dat men toch redelijkerwijze kan verwachten dat verzoeker en zijn echtgenote eenduidig kunnen verklaren of zij al dan niet thuis hebben verbleven. De verschoningsgrond die verzoeker poogt aan te voeren, met name dat zij overal hebben

rondgezworven van familie naar vrienden en dat "ons huis" voor verzoekster eveneens refereert naar het huis van haar ouders is een mogelijke verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Het betreft echter een overtollig motief.

Bijkomend dient er te worden benadrukt dat de bestreden beslissing moet gelezen worden als een geheel van motieven die gezamenlijk moeten gelezen worden. Naast de voormelde tegenstrijdigheden werd er eveneens vastgesteld dat verzoeker vage verklaringen heeft afgelegd aangaande het tweede incident waarbij verzoeker voor de tweede maal uit zijn huis zou zijn gehaald en in elkaar werd geslagen. Verzoeker legde zeer vage verklaringen aangaande dit tweede incident. Dit is wederom een kernelement van het relaas van verzoeker en ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van verzoeker. Aangaande dit motief brengt verzoeker geen enkele concreet element aan om de bestreden beslissing op dit punt om te keren.

Het eerste en enige middel is niet gegrond.

Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. Er is dan ook geen reden om de bestreden beslissing te hervormen.

*Verzoeker voert eveneens de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De commissaris-generaal heeft uit de tegenstrijdige en vage verklaringen van verzoeker afgeleid dat zijn relaas niet geloofwaardig is.
(...)"*

Logischerwijze kan verzoekster zich als echtgenote eveneens niet beroepen op dezelfde feiten.

De Raad concludeert dat de Commissaris-generaal afdoende heeft gemotiveerd dat verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij weerlegt het besluit van de Commissaris-generaal in dit verband niet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoekster geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoekster geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS